

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xlvi [i.e. iv]. Non est tamen aggregatum ex natura importata in recto & duplici negatione unionis actualis & aptitudinalis cum alio digniore connotatis in obliquo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

quod natura humana uniatur Verbo, desinit
 existere per modum totius, & perit ejus to-
 talitas. Nam exempla hæc ad rem non fa-
 ciunt; quia ratio numeri ternarii & totius
 integralis præter partes fortè includit nega-
 tionem ulterioris entitatis, quâ negatione
 per additionem quartæ entitatis sublatâ, ad-
 huc perit numerus ternarius per ablationem
 alicujus sui constitutivi, & sic incidunt ad-
 versarii in sententiam Scotistarum. Præterea
 non licet mihi dicere, ne quidem in sensu i-
 dentico: *humanitas est homo*; sicut dicere
 possum: *Deitas est Deus*, quod signum est,
 personam humanam à natura humana plus
 distingui, quàm divinam à Natura divina.

IV. Non est subsistentia creata aggrega-
 tum aliquod ex natura importata in recto, &
 duplici negatione importata in obliquo,
 quarum una est negatio unionis actualis cum
 aliquo, cum quo constituat aliquod perfe-
 ctius, quàm erat ipsa sola (quod additur
 propter Verbum; hoc enim aliàs careret
 subsistentiâ, quia actu unitur) altera est ne-
 gatio unionis aptitudinalis (per quam u-
 nionem non intelligitur ea, secundùm quam
 res capacitatem habet, ut supernaturaliter
 unia-

uniatur alteri, sed secundum quam de se inclinationem habet, ut uniatur alteri) ita ut illa natura censeatur carere propria subsistentiâ, quæ vel actu unitur alteri, cum quo constituit perfectius, quàm ipsa sola erat, uti contingit Humanitati unitæ Verbo; vel inclinationem habet, ut uniatur alteri, uti contingit animæ separatæ, & materiæ existenti sine omni forma: illa è contra habeat subsistentiam propriam, quæ nec unitur actu alteri digniori, nec apta est cum inclinatione uniri alteri. Si enim vera est hæc doctrina, imprimis tam serua tamquæ bene ponderata definitio Ecclesiæ definientis contra Nestorium, Humanitatem Christi unitam Verbo carere subsistentiâ humanâ, erit otiosa & ridicula utpote cujus sensus erit: *Humanitas unita Verbo non retinet negationem unionis cum verbo*; quod ex ipsis terminis patebat. Item istorum verborum Concil. Ephes. *Nequæ enim adjectionem Personæ vel subsistentiæ SS. Trinitas suscepit ex incarnato uno de eadem Trinitate Dei Verbo*: Sensus esset: *ex unione hypost. SS. Trinitas non suscepit negationem istius unionis*. Ad quæ ingeniosè quidem responderi posset: intendisse Ecclesiam subvertere ipsam sua-

fundamentum hæreticorum censentium Verbum inter & hunc hominem JESUM non intercessisse unionem veram physicam, sed moralem & affectivam peculiaris amicitia per peculiaris dona gratiæ &c. cum qua unione staret persona propria istius naturæ, adeoque superioris definitionis sensum esse hunc: *Natura humana ita est unita verbo, ut non retineat negationem unionis physica, sive, quod idem est, ut amittat personam propriam, sive est unita Verbo physica unione, quæ sola destruit personam propriam.* Verum hoc est reddere definitiones Conciliorum valde obscuras & intellectu difficiles; hunc enim ex iis sensum eruere nemo, nisi valde eruditus, potuisset; ad hæc cur Concilia peculiari Anathematismo stabilivère hanc in Christo unionem esse physicam; & alio, non esse in Christo personam humanam? Secundò si subsistentia superaddat naturæ tantùm quid negativum, natura humana Christi jam habebit omnem perfectionem creatam, quam habitura esset, si existeret non unita verbo, sive cum propria subsistentia; quòd enim hanc perfectionem nunc non habeat, impedit unio hypo-

stati.

statica: sed ex negatione præcisè hujus unionis natura non potest acquirere majorem perfectionem, quàm nunc habeat; cum per ablationem alicujus positivi nunquam natura magis perficiatur, nisi illud positivum, quod auferitur, sit positiva naturæ imperfectio (qualis v. g. esset ablatio cornu ex facie de cætero decora) unio verò hypostatica non est positiva naturæ humanæ imperfectio, sed summa perfectio. Tertiò nomine suppositi alieni, cui nec actu, nec exigitive debet uniri natura subsistens, vel intelligitur quid positivum, & sic suppositum seu subsisterent aliena erit quid positivum, & consequenter etiam propria; hæc enim respectu alterius naturæ est aliena; vel intelligitur aliquid negativum, & sic ad naturam subsistentem subsistentiâ propriâ sufficit, uniri negationi, adeoque omne ens erit subsistens, quia nullum ens est, aut esse potest unitum negationi. Nequè dicas, sic esse intelligendum: ut natura subsistens nec actu, nec potentiâ (quæ est cum inclinatione) uniatur alteri naturæ habenti istas binas negationes. Nam juxta Adversarios impossibile est, ut natura subsistens uniatur

naturæ alienæ subsistenti; continuò enim nec natura, quæ unitur, nec natura, cui unitur, erit subsistens, cum amittat negationem actualis unionis cum alio; & sic subsistentia jam dicit præterea tertiam negationem, nimirum unionis absolutè possibilis cum alio.

V. Sed est subsistentia aliquid positivum à natura distinctum, & radix, ex qua immediate memoratæ sæpiùs negationes binæ, & quidem posterior, nempe unibilitatis, quæ est cum inclinatione, necessariò, resultant, sicut ex unitate resultat negatio identitatis cum alio, ipsa verò unitas non est formaliter hæc negatio; debet enim esse ratio, cur natura, non exigat, aut possit naturaliter uniri alteri, hæc alia non est, quàm quòd natura antecedenter ad has negationes completa sit ultimo complemento positivo, quod ideo ex se emanat, veluti ejus causa materialis simul & efficiens, ut propriæ indigentia succurrat, à quâ emanatione si impediatur, ex indigentia inclinatur ad unionem cum alio. Sic deum bene intelligitur, quomodò Verbum assumpserit naturam humanam, ejus subsistentiâ relictâ inassumptâ, quam etiam im-

plicat